

Arrest

nr. 306 015 van 2 mei 2024
in de zaak X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 maart 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet,

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Hendrano, district Kot, in de provincie Nangarhar. Uw broer [M.] was gedurende vier tot zes jaar actief als officier voor het nationale leger. Hij startte zijn carrière in Kandahar, maar ging na een jaar naar Nangarhar. Van daaruit nam hij later deel aan operaties in Khost en Paktia. Hij was verantwoordelijk voor de artillerie en volgde tevens een opleiding tot commando, al was hij nooit actief in deze hoedanigheid. Uw broer was op weg naar huis tijdens de machtsovername, ongeveer in augustus 2021, wanneer hij door de taliban tegengehouden werd op de bazaar in jullie dorp en meegenomen werd omwille van zijn tewerkstelling als

militair. Uw familie vreesde dat u ook meegenomen zou worden en stuurde u diezelfde dag naar uw maternale oom. Daar verbleef u slechts één nacht. Tijdens deze nacht kwamen de taliban bij u thuis langs op zoek naar u.

U verliet de volgende dag het land en na een reis van ongeveer vijf tot zes maanden kwam u toe in België op 23 januari 2022, waarna u op 24 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek kwamen de taliban nog twee of drie keer bij u thuis langs op zoek naar u. Na de laatste keer, zo ongeveer in november of december 2022, besloot uw familie te verhuizen naar uw maternale oom. Ook hier kwamen de taliban eenmaal langs om naar u te vragen.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw broer [M.].

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara; een kopie van de taskara van uw vader; de originele taskara van uw broer [M.]; de originele militaire identificatiebadge van uw broer [M.] met als vervaldatum 18/09/1401 (= 09/08/2022); de originele bankkaart van uw broer [M.]; het originele certificaat van uw broer [M.] waaruit blijkt dat hij op 19/10/1395 (= 21 december 2016) een opleiding van een jaar succesvol volbracht met daarbij inbegrepen zes maanden officiersopleiding begonnen op 01/10/1394 (= 22 december 2015), twee maanden commando opleiding begonnen op 07/04/1395 (= 27 juni 2016) en vier maanden opleiding in de artillerie begonnen op 03/07/1395 (= 24 september 2016); het originele certificaat van uw broer [M.] waaruit blijkt dat hij in Kaboel een opleiding tot commando van 07/04/1395 (= 27 juni 2016) tot 07/06/1395 (= 28 augustus 2016) tot een goed einde heeft gebracht; tien foto's van uw broer in militaire outfit; twee foto's waar u met uw broer opstaat; een enveloppe opgestuurd vanuit Islamabad (Pakistan) en door u ontvangen op 10 augustus 2022; en een enveloppe opgestuurd vanuit Jalalabad (Afghanistan) door [A.].

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u sinds uw aankomst in Europa meerdere identiteiten heeft aangenomen. Zo blijkt uit de beschikbare informatie toegevoegd aan uw dossier dat u in Bulgarije eerder al de naam [M.M.H.] liet optekenen. Hoewel u eerder ontkende een andere naam gebruikt te hebben (Verklaring DVZ vraag 3; NPO, p. 3), blijkt u daarnaast in Oostenrijk de naam [M.S.] opgegeven te hebben. Geconfronteerd met uw aliasen, ontkent u en stelt u dit niet gezegd te hebben (NPO, p. 24). Dit is niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit. Voorts kan er op gewezen worden dat u sinds uw aankomst in Europa voortdurend verschillende leeftijden heeft opgegeven. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat u in Bulgarije 6 januari 2004 liet optekenen als uw geboortedatum. Later gaf u in Oostenrijk 2005 als geboortjaar op. Bij aankomst in België stelde u dan weer zestien en half jaar oud te zijn waardoor 31 juli 2005 genoteerd werd als uw administratieve geboortedatum en u aldus als minderjarige werd geregistreerd (zie MENAfiche, p. 4). Er werd echter twijfel geuit over uw leeftijd en na het leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 7 februari 2022, werd uw leeftijd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Hiermee geconfronteerd blijft u evenwel volharden in uw initiële bewering minderjarig geweest te zijn bij uw vertrek en aankomst in België (NPO, p. 3, 7 en 24). Zo geeft u tijdens uw onderhoud aan dat u nu achttien jaar bent (NPO, p. 3), hetgeen in lijn ligt met uw taskara (zie vertaling NPO, p. 9), die werd uitgereikt op 09/05/1397 (= 31 juli 2018) en waaruit blijkt dat u destijds dertien jaar oud was. Dit gaat evenwel in tegen het objectieve leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u bij aankomst in België minstens 19,5 jaar was en u aldus wel degelijk reeds geruime tijd meerderjarig was. Het feit dat u vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, maakt dan ook dat er aan uw taskara geen enkele objectieve waarde gehecht kan worden, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat Afgaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn en de waarde ervan aldus bijzonder relatief is. Opvallend daarbij is bovendien dat u bij aankomst in België nog beweerde nooit een

taskara gehad te hebben (zie MENA-fiche, p. 4). Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er voorbehoud geplaatst moet worden bij uw identiteit en stralen af op uw algemene geloofwaardigheid.

Aangezien u geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen aangaande uw eigen identiteit en deze nauwelijks aannemelijk maakt, kan niet zonder meer aangenomen worden dat de overige documentatie die u neerlegt aan uw broer [M.] toebehoren. Betreffende al de door u neergelegde documenten met betrekking tot [M.] – zijn taskara, zijn badge, zijn bankkaart en zijn certificaten – kan bovendien aangestipt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.

U verklaarde dat uw broer [M.] jarenlang actief was als officier in het Afghaanse leger. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt. Zo moet worden vastgesteld dat u helemaal niet kan uitweiden over diens werkzaamheden in het Afghaanse leger, wat opmerkelijk is gezien u verklaart dat uw broer zo'n vier tot zes jaar werkzaam was en hij over zijn carrière zo'n acht tot tien keer voor een periode van een maand tot veertig dagen naar huis kwam (NPO, p. 5 en 17).

Zo bent u vooreerst oppervlakkig over de algemene tewerkstelling van uw broer [M.]. Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over zijn werk, stelt u dat uw broer bij het nationale leger zat, een opleiding tot commando volgde en hij gepromoveerd werd tot eerste luitenant (NPO, p. 9). Gevraagd wat u daar nog over weet, voegt u eraan toe dat hij bij de eenheid van de zware geweren zat, bij de 'top G' (NPO, p. 9). Aangespoord om verder te vertellen en elk detail over zijn werk te delen, beweert u enkel deze informatie te hebben en niets anders (NPO, p. 9-10). Ofschoon u aangaf dat u bijkomende vragen zou beantwoorden, blijkt uw kennis over deze zaken eerder beperkt. Zo poneerde u dat uw broer verantwoordelijk was voor de kanonnen (NPO, p. 10). Gevraagd wat dit precies inhoudt, zegt u dat men daarmee schoot tijdens gevechten met de taliban (NPO, p. 10). Gepeild op welke manier hij verantwoordelijk was voor de kanonnen, antwoordt u louter dat hij de opleiding van artillerie heeft gevolgd (NPO, p. 10). Gepolst wat zijn taken dan precies waren, stelt u in algemene termen dat hij operaties deed en tijdens die operaties een plek moest aanvallen (NPO, p. 10). Gepeild naar zijn rol als officier, herhaalt u slechts dat zijn opleiding met het kanon was (NPO, p. 10). Hierop gevraagd wat uw broer dan precies moest doen bij het kanon, herhaalt u dat zijn opleiding met het kanon was en stelt u bijkomend dat hij ook moest bewaken en hij misschien ook andere dingen deed, maar u niet daar bij hem was (NPO, p. 10-11). Bovendien verwijst u zelf naar één van de foto's waarbij uw broer naast een kanon staat, maar gevraagd wat voor soort kanon dit is, antwoordt u slechts dat op de foto lijkt dat het een heel groot kanon is (NPO, p. 10). Dit alles is zeer vaag en algemeen. Bovendien kan u niet situeren wanneer uw broer verantwoordelijk werd voor de kanonnen (NPO, p. 16). U weet zelfs niet hoe lang uw broer al actief was toen hij aan de opleiding rond artillerie begon (NPO, p. 16). Daarnaast kan u niet weergeven waarom uw broer gepromoveerd werd. Gevraagd hoe uw broer van tweede luitenant eerste luitenant kon worden, verklaart u dat het gewoon is door je motivatie: als je goed bezig bent dan krijg je het als een eer (NPO, p. 10). Gepeild waarom uw broer deze eer kreeg, zegt u louter dat hij zijn job goed deed, maar weet u niet wat uw broer moest doen om gepromoveerd te worden (NPO, p. 10). Ten slotte bent u tegenstrijdig over zijn rol als commando. Zo beweerde u eerst nog dat uw broer de laatste tijd als commando actief was (NPO, p. 5) om even later te verklaren dat uw broer wel de opleiding tot commando volgde, maar bij het nationale leger zat (NPO, p. 16). Gewezen op het merkwaardige hiervan, antwoordt u dat er niemand nodig was bij de commando's: hij volgde wel de opleiding, maar zat bij het nationale leger en niet bij de commando eenheid (NPO, p. 16). U beweert dat uw broer de opleiding volgde omdat de overheid dit bepaalde en hij de gelegenheid kreeg om deze te volgen (NPO, p. 16). Gepolst waarom hij dan geen commando werd ondanks het succesvol doorlopen van de opleiding, beweert u dat er niemand meer nodig was bij de commando's (NPO, p. 16). Het komt bevreemdend over dat de overheidsinstanties uw broer zouden uitnodigen voor een opleiding tot commando om hem nadien niet bij de commando-eenheden in te delen. Bovendien is het opvallend dat wanneer u gevraagd wordt naar het verschil tussen een commando en het werk dat uw broer eerder deed, u stelt dat het verschillende eenheden zijn, maar u niet kan weergeven waar precies het verschil zit (NPO, p. 17). Dat u niet breder kan duiden wat de verschillende taken van uw broer waren als officier, commando en artillerist zet de geloofwaardigheid van uw beweringen over het profiel van uw broer reeds danig op de helling.

Daarnaast blijft u ook over meer specifieke informatie op de vlakte over de tewerkstelling van uw broer. Gepeild hoe uw broer aan deze job is geraakt, zegt u dat hij langsging om zich aan te melden, hij geregistreerd werd, een training kreeg en daarna de rang van tweede luitenant had en vervolgens die van eerste luitenant (NPO, p. 11). Gevraagd om de aanmeldingsprocedure uit te leggen, verklaart u dit niet uiteen te kunnen zetten (NPO, p. 11). Gevraagd of uw broer documenten moest afgeven, stelt u dit niet te weten omdat u zeer jong was (NPO, p. 11-12). Uitgenodigd om meer te vertellen over zijn opleiding, stelt u louter dat hij van de twaalfde graad afstudeerde en daarna langs ging om een examen af te leggen (NPO, p. 12). Opnieuw uitgenodigd om meer te vertellen over de opleiding, herhaalt u slechts dat hij tot de twaalfde graad

studeerde, zich aanmeldde bij het leger en daarna opleidingen deed (NPO, p. 12). Gevraagd wat u weet over die opleidingen, beweert u geen informatie daarover te hebben (NPO, p. 12). U weet zelfs niet waar deze opleiding precies was (NPO, p. 12). Gevraagd hoe lang de opleiding duurde, verklaart u dat het in het begin ongeveer zes maanden was en hij daarna nog andere opleidingen deed (NPO, p. 12). Hierop doorgevraagd naar de andere opleidingen, beweert u plots dat hij geen andere opleidingen deed en herhaalt u dat hij afstudeerde van de twaalfde graad en dan met deze job begon (NPO, p. 12). Gevraagd wat hij allemaal tijdens de opleiding leerde, antwoordt u dat hij niks anders leerde (NPO, p. 12). Gewezen op de officiersrang van uw broer en uitgenodigd om iets te vertellen over de opleiding, antwoordt u louter dat als men de job op een bepaalde manier uitoefent men dan een hogere rang krijgt en herhaalt u dat uw broer studeerde tot de twaalfde graad (NPO, p. 12). Dit is wel erg oppervlakkig. U stelt wel dat u zelf niet het examen heeft afgelegd en dat u niet bij uw broer aanwezig was (NPO, p. 10-11 en 11), maar dit verschoont hoegenaamd niet uw gebrekkige kennis over de toetreding en opleiding van uw broer daar uw broer op geregelde basis voor een langere periode op verlof kwam. Daarnaast kunnen ook uw verklaringen over de opleidingscertificaten van uw broer weinig overtuigen. Over zijn certificaat van de commando-opleiding, zegt u spontaan slechts dat het een certificaat is van de training van uw broer (NPO, p. 7). Gepolst wanneer uw broer dit ontving, stelt u slechts dat hij deze ontving toen hij bezig was met de opleiding (NPO, p. 7). Wanneer u het tweede certificaat wordt voorgehouden, zegt u opnieuw slechts dat het een certificaat is (NPO, p. 7-8). Gevraagd waar het document over gaat, antwoordt u louter dat het over zijn job gaat (NPO, p. 8). Gepeild wanneer uw broer dit ontving, antwoordt u in algemene termen dat hij dit ontving nadat hij de training beëindigde (NPO, p. 8). Het feit dat u geen kennis heeft over de concrete inhoud van de opleiding van uw broer [M.] is weinig aannemelijk daar u aangaande zijn opleiding verschillende certificaten neerlegt waaruit blijkt welk parcours uw broer doorlopen heeft. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw broers tewerkstelling voor het Afghaanse leger en doen als dusdanig bijkomend afbreuk aan uw asielmotieven.

Ook over zijn verschillende stationeringsplekken en activiteiten aldaar kan u slechts bitter weinig informatie geven. U stelt wel dat hij een jaar actief was in Kandahar en vervolgens ook een jaar in Nangarhar, maar u weet niet hoe lang hij respectievelijk in Khost en Paktia actief was (NPO, p. 5). U stelt dat uw broer na zijn opleiding naar Kandahar ging, maar geraakt niet verder dan dat hij in een district in Kandahar zat (NPO, p. 12). U kent noch het district, noch de naam van de basis waar hij gestationeerd was (NPO, p. 12). U weet niet bij welke eenheid hij actief was en verklaart dat zijn taak was om te werken met het kanon (NPO, p. 13). U kent bovendien niet het kandak (bataljon) waarin hij actief was (NPO, p. 13). Gepeild naar zijn taken op deze eerste werkplek, antwoordt u louter dat hij een soldaat was (NPO, p. 13). Hierop gevraagd wat hij dan moest doen als soldaat, stelt u enkel dat hij daar werkte en naar operaties ging (NPO, p. 13). Gepeild naar een typische dag voor hem, antwoordt u dat het moeilijk was omdat er de hele tijd gevechten waren (NPO, p. 13). Hierop gepolst naar deze gevechten, stelt u in algemene termen dat hij soms vertelde dat ze in gevechten waren en moesten deelnemen aan operaties (NPO, p. 13). U stelt dat hij voor de rest niets vertelde (NPO, p. 13). Ook over zijn tewerkstelling in Nangarhar, waar hij eveneens gedurende een jaar lang gestationeerd was, kan u geen informatie geven (NPO, p. 14). Gevraagd bij welke eenheid uw broer op dat moment zat, stelt u louter dat hij bij het nationale leger zat (NPO, p. 14). Gewezen op de grote hoeveelheid aan onderdelen van het leger en gevraagd bij welk onderdeel uw broer zat, herhaalt u slechts dat hij bij het nationale leger zat (NPO, p. 14). U weet zelfs niet in welk kandak (bataljon) hij actief was (NPO, p. 14). Gepeild naar zijn taken op deze tweede werkplek, verklaart u dat hij een gewone soldaat was (NPO, p. 14). Opnieuw gevraagd naar zijn taken als gewone soldaat, stelt u in algemene termen dat hij aan operaties deelnam (NPO, p. 14). U blijkt evenwel geen voorbeelden te hebben van operaties (NPO, p. 14-15). Gevraagd hoe een typische dag er voor hem uitzag, stelt u opnieuw dat het moeilijk was omdat er tijdens operaties gevechten zijn (NPO, p. 15). Ook over deze gevechten blijkt u echter geen informatie te hebben (NPO, p. 15). Gepeild naar zijn collega's in Nangarhar, stelt u slechts dat zijn collega's met hem samen werkten (NPO, p. 15). Gevraagd of u iets over deze collega's weet, ontkent u (NPO, p. 15). Ten slotte bent u ook over zijn laatste tewerkstellings-plekken oppervlakkig. Gevraagd wat u kan vertellen over zijn tewerkstelling in Khost en Paktia, stelt u dat zijn taak was om met het kanon te schieten en hij daarvoor bevoegd was (NPO, p. 15). U weet niet eens waar precies in Khost en Paktia hij gestationeerd was (NPO, p. 15). Gepeild naar de naam van de basis waar hij gestationeerd was, verwijst u louter naar de algemene naam van het korps: korps 203 (NPO, p. 15). U weet echter niet waar deze gelegen was (NPO, p. 15). U kent wel de naam van zijn commandant daar, maar gevraagd wat u allemaal over de man weet, stelt u geen informatie te hebben (NPO, p. 14 en 15). Gepeild naar zijn rang, stelt u louter dat het de commandant van het korps was (NPO, p. 14). Zijn specifieke rang kent u niet (NPO, p. 14 en 16). Gevraagd waar uw broer precies als laatste gestationeerd was, verwijst u naar Khost en Paktia (NPO, p. 15). Gewezen op het feit dat Khost en Paktia, twee provincies in Afghanistan, groot zijn en gevraagd om preciezer te zijn, verwijst u opnieuw enkel naar de overkoepelende korpsnaam korps 203 (NPO, p. 15-16). Gevraagd bij welke eenheid uw broer zat toen hij in Khost en Paktia werkte, stelt u louter dat hij bij het nationale leger zat (NPO, p. 16). Gepeild naar het precieze onderdeel, stelt u opnieuw slechts dat hij bij het nationale leger zat (NPO, p. 16). Gepeild naar zijn kandak (bataljon) verwijst u bovendien naar het korps (NPO, p. 16). Gevraagd wat zijn taken waren in Khost en Paktia, stelt u slechts dat hij verantwoordelijk was voor het kanon (NPO, p. 16). U weet ook niets over collega's in Khost en Paktia, zelfs niet van waar de collega's afkomstig waren (NPO, p. 16). Een

dergelijke gebrekkige kennis over de dagelijkse tewerkstelling van uw broer is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan uw verklaringen in dit verband.

Voorts kan u helemaal niets vertellen wanneer u meermaals uitgenodigd wordt om een anekdote te vertellen over het werk van uw broer, zelfs niet als u wordt aangespoord om eender wat te vertellen. Gevraagd om enkele straffe verhalen te vertellen van uw broer over al die jaren, stelt u er geen te weten (NPO, p. 18). Gewezen op de tewerkstelling van uw broer gedurende vier of vijf jaar, stelt u dat hij veel verhalen meegemaakt zal hebben, maar hij daarover thuis niets vertelde (NPO, p. 18). Gewezen op zijn verantwoordelijkheid voor het kanon en gevraagd of u hier een straf verhaal omtrent kent, ontkent u (NPO, p. 18). U verklaart bovendien niets te weten over gevechten waar uw broer bij betrokken was (NPO, p. 18). Dat u niet meer kan verhalen over de militaire activiteiten van uw broer is des te opvallend daar u beweert dat uw broer na militaire operaties naar huis belde (NPO, p. 17). Gevraagd of u ooit vroeg naar verhalen over zijn werk, stelt u dat als jullie vroegen naar zijn ervaringen dat hij dat niet vertelde omdat hij niet wou dat uw ouders ongerust zouden zijn (NPO, p. 19). Gevraagd wat hij dan wel vertelde over zijn werk, antwoordt u dat hij enkel zei dat hij deelnam aan verschillende operaties, maar niet meer vertelde (NPO, p. 19). U beweert dat u wel naar verhalen vroeg als hij naar huis kwam en hij dan wel informatie gaf en bijvoorbeeld vertelde over de opleiding (NPO, p. 19). Uitgenodigd om hierover meer te vertellen, stelt u slechts dat hij een keer vertelde dat de opleiding erg zwaar was, hij zware zakken moest dragen en buiten moest slapen vanwege het warme weer (NPO, p. 19). U beweert niets anders te weten over zijn opleiding (NPO, p. 19). Gevraagd of u nog iets kan vertellen over zijn werk, groots of kleins, ontkent u en stelt u geen verhalen van hem te weten (NPO, p. 19). Gevraagd of er nog iets is dat u weet over het werk van uw broer wat u nog niet hebt kunnen zeggen, stelt u dat er geen andere dingen zijn (NPO, p. 19). U stelt dat u achteraf wel informatie vroeg aan uw ouders over zijn werk, maar ook uw ouders niets wisten (NPO, p. 19). Gewezen op het merkwaardige dat zelfs uw ouders niets weten over zijn werk, stelt u dat ze wel wisten dat hij op bepaalde plaatsen gestationeerd was, maar niet wat hij allemaal deed tijdens gevechten (NPO, p. 19). Gevraagd of u nog meer informatie probeerde te verkrijgen gelet op uw vertrek uit het land omwille van zijn werk, stelt u dat de familieleden enkel dit over hem wisten (NPO, p. 19). Geconfronteerd met het feit dat u slechts weinig kennis heeft over zijn tewerkstelling, stelt u dat u toch wat informatie hebt gegeven over wat u van hem vernam (NPO, p. 24). Hierop opnieuw gevraagd of er nog iets is dat u weet over zijn werk, ontkent u (NPO, p. 24). Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen over het profiel van uw broer dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor geen geloof gehecht kan worden aan zijn profiel.

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen over het werk van uw broer in combinatie met de vaststellingen over de documentatie die u heeft aangereikt, maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u een oudere broer hebt genaamd [M.] en dat deze werkzaam was voor het Afghaanse nationale leger. Wat betreft de verscheidene foto's die u van uw broer tijdens zijn dienst indiende, kan opgemerkt worden dat hier geen waarde aan gehecht kan worden. Uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen, laat staat dat er aangenomen kan worden dat de man op de foto uw broer [M.] zou zijn. Dit geldt ook voor de foto's van u en uw broer waarbij opgemerkt kan worden dat deze geen bewijs leveren van enige verwantschap. Gezien er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de tewerkstelling van uw broer [M.] voor het Afghaanse leger, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees voor repercussies van de taliban en om diezelfde reden vreest om terug te keren naar uw land van herkomst.

Daarnaast schieten uw verklaringen over de vermeende ontvoering van uw broer [M.] waaraan u uw terugkeervrees ontleent, tekort. U stelt dat uw broer [M.] tijdens de machtsovername onderweg naar huis op de bazaar in uw dorp Hedrano door de taliban werd opgepakt en ontvoerd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 5 en 8). Het is echter opvallend dat u zo goed als geen kennis heeft over de ontvoering van uw broer. Als u gevraagd wordt om alles te vertellen wat u weet over zijn ontvoering, antwoordt u slechts dat uw broer ontvoerd werd, jullie niet meer weten en hij nu nog bij de taliban is (NPO, p. 19). Gevraagd wat er precies gebeurd is, stelt u opnieuw oppervlakkig dat hij tijdens de machtsovername van zijn werk naar huis kwam en aan de bazaar in jullie dorp opgepakt en meegenomen werd door de taliban (NPO, p. 19). Meer informatie over wat er gebeurde heeft u niet. U blijkt zelfs niet te weten op welke manier uw broer meegenomen werd en verklaart dat hij misschien in een wagen werd meegenomen (NPO, p. 21). U stelt dat andere dorpelingen getuige waren (NPO, p. 20). Gepolst wat zij hierover vertelden, zegt u het hen niet eens gevraagd te hebben (NPO, p. 20). Gepeild of uw ouders ernaar vroegen, antwoordt u dat ze daar niets over hebben gezegd tegen u (NPO, p. 20). U stelt dat er nog andere getuigen, tevens dorpelingen, waren, maar gevraagd wat zij over de zaak vertelden, herhaalt u slechts dat ze vertelden dat de ene zoon door de taliban meegenomen werd en ze ook zouden langskomen voor de andere zoon (NPO, p. 20). Het is niet aannemelijk dat u en uw familie zich niet nader geïnformeerd hebben over de verdwijning van uw broer, temeer daar u beweert zelf ernstige problemen met de taliban te vrezen. Deze vaststellingen betreffende de ontvoering van uw broer zijn weinig overtuigend en doen aldus bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw broers tewerkstelling en de problemen die hieruit voortkwamen.

Voorts kunnen ook aangaande uw eigen vermeende problemen enkele vaststellingen gedaan worden. Aangaande de bezoeken van de taliban - die na uw vertrek nog twee of drie keer langskwamen bij u thuis - is het opvallend dat u niet precies weet wanneer deze bezoeken dienen gesitueerd te worden (NPO, p. 23). Ook wanneer gepeild wordt naar wanneer de taliban bij uw maternale oom langskwamen, stelt u slechts dat dit was toen uw ouders verhuisd waren naar uw maternale oom (NPO, p. 23). Dat u niet kan situeren wanneer de taliban precies langskwamen om naar u te vragen, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hoewel u daarnaast beweerde dat de taliban familieleden van overheidspersoneel in het vizier nemen, heeft u dit niet aannemelijk gemaakt. Zo stelt u dat de talibanleden van uw dorp familieleden verloren hebben en ze wraak willen nemen op de familieleden van het overheidspersoneel (NPO, p. 9 en 21). Hierop gevraagd of de taliban niet reeds wraak hebben genomen door uw broer mee te nemen, ontkent u en stelt u dat als zij familieleden van een bepaalde leeftijd zien dat deze dan ook meegenomen en meteen gedood worden (NPO, p. 21). Gevraagd waarom u geïdende zou worden door de taliban, verklaart u dat de familieleden van overheidspersoneel die al wat ouder zijn ook meegenomen worden door de taliban en er op die manier veel incidenten waren in het dorp (NPO, p. 21 en 24). Gepeild naar een voorbeeld, verwijst u naar Gul Hassan, een persoon die voor de machtsovername meegenomen werd door de taliban (NPO, p. 21-22). Gepeild naar een ander voorbeeld, stelt u dat er nog veel voorbeelden zijn, maar u er niet op kan komen (NPO, p. 22). Gepolst naar een voorbeeld dat plaatsvond na de machtsovername, verklaart u dat een dorpeling gedeporteerd werd vanuit Turkije en door de taliban opgepakt en gedood werd (NPO, p. 6-7, 22). Deze persoon blijkt evenwel zelf een lid van het overheidspersoneel geweest te zijn (NPO, p. 22). Gepeild naar een voorbeeld van een familielid van iemand die voor de overheid werkte, verwijst u opnieuw naar Gul Hassan (NPO, p. 22). Vervolgens verhaalt u een ander voorbeeld dat plaatsvond voor de machtsovername (NPO, p. 7 en 22). Het is opvallend dat u stelt dat familieleden van overheidspersoneel geïdende worden, maar u geen concreet voorbeeld kan geven dat plaatsvond na de machtsovername.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingen-wet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassings-gebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische

situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aangaande de taskara van uw vader kan in het licht van de onduidelijkheid over uw identiteit niet zonder meer aangenomen worden dat deze aan uw vader zou toebehoren. Van zijn taskara legt u bovendien slechts een kopie neer, waardoor de authenticiteit van dit stuk niet nagegaan kan worden. Bovendien kan er ook hier verwezen worden naar het gegeven dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er aan Afghaanse identiteitsdocumenten weinig waarde gehecht kan worden. De twee enveloppes die u indiende tonen slechts dat u op 10 augustus 2022 vanuit Islamabad (Pakistan) post heeft ontvangen en Ajmal u vanuit Jalalabad (Afghanistan) een zending naar u stuurde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar "EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023", "UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023" alsook de "COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023". In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zouden nopen.

3. Beoordeling

Verzoeker ontwikkelt geen uitdrukkelijk middel in het verzoekschrift. Uit zijn betoog blijkt dat hij de motieven die figureren in de bestreden beslissing voor wat betreft de weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus op inhoudelijk vlak bekritiseert. Er kan dan ook worden afgeleid dat hij in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Dit wordt onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zijn broer officier was in het nationale leger. Ten tijde van de machtsvername was deze op weg naar huis toen hij werd tegengehouden en meegenomen door de taliban. Verzoekers familie vreesde dat verzoeker ook zou worden meegenomen. Hij verbleef één nacht bij zijn maternale oom en verliet de volgende dag Afghanistan omdat de taliban tijdens die nacht bij verzoeker thuis kwamen, op zoek naar hem. Na zijn vertrek kwamen de taliban nog verschillende keren langs bij verzoeker thuis waarna de familie besloot om te verhuizen naar verzoekers maternale oom. Ook daar kwamen de taliban langs op zoek naar verzoeker.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) acht verzoekers vrees voor vervolging niet aannemelijk en is van oordeel dat er elementen zijn die afbreuk doen aan zijn algemene geloofwaardigheid. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende voldoende schragende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de stukken die zijn opgenomen in het rechtsplegings-dossier:

A. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijn broer jarenlang voor het Afghaanse nationale leger werkte. Hij kan namelijk niet uitweiden over diens werkzaamheden, terwijl deze broer toch acht tot tien keer voor een periode van een maand tot veertig dagen naar huis kwam

a.1. Verzoeker is oppervlakkig over de algemene tewerkstelling van zijn broer M.: hij kan niet breder duiden wat de verschillende taken van zijn broer waren als officier, commando en artillerist. Bovendien legt hij tegenstrijdige verklaringen af over diens rol als commandant

a.2. Verzoeker blijft daarnaast ook op de vlakte voor wat betreft meer specifieke informatie over de tewerkstelling van zijn broer M.

- Het CG acht dit weinig aannemelijk daar waar verzoeker aangaande diens opleiding verschillende certificaten neerlegt waaruit blijkt welk parcours zijn broer heeft doorlopen.

- Ook over de verschillende stationeringsplekken van zijn broer en diens activiteiten aldaar kan verzoeker bitter weinig informatie geven.

- Verzoeker kan geen anekdotes vertellen over het werk van zijn broer.

B. Verzoekers verklaringen over de vermeende ontvoering van zijn broer M. schieten tekort.

C. Verzoeker legt vage verklaringen af over zijn eigen problemen met de taliban.

D. Aan verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt afbreuk gedaan door het feit dat hij sinds zijn aankomst in Europa meerdere identiteiten opgaf alsook verschillende leeftijden. Verzoeker houdt vast aan zijn leeftijd die zijn taskara aangeeft, daar waar een leeftijdsonderzoek uitwees dat hij 21,5 jaar oud is met een standaarddeviatie van twee jaar.

De Raad behandelt enkel verzoekers kritiek die hij uit op de hierboven aangehaalde vaststellingen. Kritiek op overtuigende motieven kan immers geen aanleiding geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de bespreking die hierna volgt, blijkt dat verzoeker niets aanbrengt dat de bovenvermelde vaststellingen doet wankelen.

Verzoeker gaat vooreerst in op vaststelling D. Deze kan bezwaarlijk aan het wankelen worden gebracht door zijn betoog *“Verzoeker meent dat de hier door verwerende partij gevolgde lijn niet ernstig kan genomen worden in die zin dat het gros van de Afghaanse asielzoekers valse identiteiten gebruikt om door de landen te komen, die bekend staan om hun zeer negatieve aanpak en ontvangst van vluchtelingen, met als enig doel een land te bereiken waarvan zij menen dat dit de minimumnormen inzake opvang en procedure respecteert.”* Vooreerst bevestigt verzoeker hiermee de vaststelling van het CG dat hij meerdere identiteiten opgaf sedert zijn aankomst in Europa, daar waar hij bij het CG het gebruik van aliassen ontkende. Verder ziet de Raad niet in waarom het opgeven van valse identiteiten nodig is om *“een land te bereiken waarvan zij menen dat dit de minimumnormen inzake opvang en procedure respecteert”*. Ten derde legt verzoeker niet uit waarom Bulgarije en Oostenrijk geen landen zijn die deze minimumnormen respecteren. Voorts volstaat het evenmin op te werpen *“Er zijn immers talloze andere dossiers, waarin ditzelfde probleem zich stelt, maar waarin verzoekers desondanks wél erkend worden, zodat dit in geen geval een afdoende en/of voldoende motief kan zijn.”* Dit betoog wordt niet gestaafd en alleszins wordt elk verzoek om internationale bescherming (VIB) aan een individuele beoordeling onderworpen zodat men zomaar niet conclusies in het ene geval kan doortrekken naar een ander geval.

Voor wat betreft de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de resultaten van verzoekers leeftijdsonderzoek versus de leeftijd die verzoeker heeft volgens zijn taskara en waaraan verzoeker blijft vasthouden, leest de Raad hierin nergens dat verweerder hierdoor een frauduleuze intentie toedicht aan verzoeker zodat verzoekers andersluidend betoog feitelijke grondslag mist. Door voorts te betogen dat *“de taskara inderdaad geen erg betrouwbare bron is omdat dit document niet bij de geboorte maar pas op latere datum wordt opgesteld en er meestal de visu een bepaalde leeftijd wordt toegekend, op basis van een “aangevoerde leeftijd”*, brengt verzoeker niets aan dat de vaststellingen van het CG, gegrond op het gevoerde leeftijdsonderzoek, onderuit haalt.

Dit alles heeft als gevolg dat vaststelling D, die handelt over verzoekers algemene geloofwaardigheid, overeind blijft.

Vervolgens betoogt verzoeker, *“Temeer daar verzoeker zijn originele taskara en de originele taskara van zijn broer [M.] heeft voorgelegd, mag iets meer ernst verwacht worden in het kader van het onderzoek dat tenslotte dan in België ten gronde wordt gevoerd.”* De Raad ziet niet in en verzoeker verduidelijkt ook niet waarom het door verweerder gevoerde onderzoek van zijn VIB te weinig ernst vertoont en wat hij precies qua onderzoek verwachtte opdat hij het wel als ernstig zou kunnen beschouwen.

Dergelijk algemeen betoog kan de bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen.

Vervolgens citeert verzoeker de gehele bestreden beslissing waar ze betrekking heeft op het feit dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn broer M. jarenlang voor het Afghaanse nationale leger werkte (hogervermelde vaststelling A).

Hierna betoogt verzoeker:

“Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat verwerende partij bevooroordeeld is en al tot haar besluit is gekomen; de motivering die zij er achteraf bijhaalt is intrinsiek tegenstrijdig : uit de lange en gedetailleerde motivering inzake de tewerkstelling van broer M., kan alleen maar worden geconcludeerd dat verzoeker wél een aanvaardbare basiskennis heeft omtrent het werk en profiel van zijn broer M. die tenslotte ongeveer 10 jaar ouder was dan hemzelf,- wat echt wel een behoorlijke kloof is- ; bovendien was hij ook veel beter opgeleid en zou hij uit veiligheidsoverwegingen geen of zo weinig mogelijk informatie over zijn werk gedeeld hebben, wat volledig logisch is.

Verzoeker heeft dus objectieve en feitelijke informatie gegeven in zoverre hij op de hoogte was van bepaalde dingen.

Verwerende partij dient wel rekening te houden met het feit dat het echt niet realistisch is om te verwachten dat verzoeker die nooit in de militaire wereld verbleven heeft, en die zelf geen dienst nam, zomaar gedetailleerde informatie zou hebben over de gang van zaken in het leger, laat staan over geheime operaties van zijn broer enz...

Zoals gezegd heeft verzoeker een meer dan behoorlijke basiskennis omtrent de zaken die hij logischerwijze kan weten, gelet op zijn leeftijd, scholing en de algemene veiligheidscontext én kan hij gelukkig bogen op de documenten van zijn broer, maar dit wordt dan klaarblijkelijk op een averechtse manier beoordeeld...”

Verzoeker heeft bij het CG de volgende documenten neergelegd over zijn broer M:

- a) een (originele) taskara
- b) een (originele) militaire identificatiebadge van het ANA
- c) een (originele) bankkaart
- d) een origineel certificaat inzake een opleidingstraject
- e) een origineel certificaat inzake een opleiding tot commando
- f) 10 (kopieën van) foto's van zijn broer en 2 (kopieën van) foto's van verzoeker met zijn broer.

Vooreerst kan uit het gehoorverslag van het CG van 23 mei 2023 niet worden afgeleid dat het CG gedetailleerde informatie zou hebben gevraagd aan verzoeker over de gang van zaken in het leger, laat staan over geheime operaties van zijn broer. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat het CG van een verzoeker die de bovenvermelde documenten neerlegt en die heeft verklaard dat zijn broer M. acht tot tien keer voor een periode van een maand tot veertig dagen naar huis kwam, verwacht dat hij algemene vragen kan beantwoorden over de werkzaamheden van zijn broer bij het leger, en anekdotes kan vertellen die zijn broer ongetwijfeld moet hebben meegedeeld toen hij naar huis kwam. Het vertellen van anekdotes kan redelijkerwijs gebeuren zonder veiligheidsinformatie vrij te geven. De Raad treedt de beoordeling van het CG bij waar het vaststelt dat verzoeker er niet in slaagt het werk van zijn broer M. aannemelijk te maken. Verzoeker slaagt er namelijk niet in om doorleefde spontane verklaringen hierover af te leggen. Er werden geen zaken gevraagd die enkel iemand die in de militaire wereld heeft verbleven zou kunnen beantwoorden, minstens concretiseert verzoeker niet welke vragen dit wel veronderstellen. Verzoeker antwoordt blijkens het gehoorverslag ontelbare keren *“ik weet het niet”* op algemene vragen die het CG stelt, zoals hoe een typische werkdag er voor zijn broer uitzag of om een anekdote te vertellen over het werk van zijn broer of om eender wat te vertellen over de activiteiten van zijn broer voor het leger. Voorts ziet de Raad niet in hoe uit het gegeven dat het CG verzoekers gebrekkige kennis gedetailleerd uit de doeken doet, kan worden afgeleid *“dat verzoeker wél een aanvaardbare basiskennis heeft omtrent het werk en profiel van zijn broer M”*. Verzoeker kan niet meer vertellen dan dat zijn broer bij de eenheid van de zware geweren zat, bij de ‘top G’, dat zijn broer verantwoordelijk was voor de kanonnen waarmee men schoot tijdens gevechten met de taliban, dat hij de opleiding artillerie heeft gevolgd, dat hij operaties deed en tijdens die operaties een plek moest aanvallen. Gepeild naar zijn rol als officier, herhaalde verzoeker dat diens opleiding met het kanon was, dat hij ook moest bewaken en dat hij misschien ook andere dingen deed. Verzoeker kan niet weergeven waarom zijn broer werd gepromoveerd. Verzoeker heeft aangaande de opleiding van zijn broer M. verschillende certificaten neergelegd waaruit blijkt welk parcours zijn broer heeft doorlopen, maar verzoeker kan dit niet concretiseren. Verzoeker blijft steken in verklaringen dat zijn broer M. tot de twaalfde graad studeerde, zich vervolgens aanmeldde bij het leger en daarna opleidingen volgde. Verzoeker blijft ook vaag over de taken die zijn broer M. kreeg toebedeeld bij de verschillende stationeringsplekken en kan weinig informatie geven over deze plekken. Verzoeker gaat niet in concreto in op de uitgebreide vaststellingen van het CG die steun vinden in het gehoorverslag. Het volstaat niet om hierbij te poneren dat hieruit blijkt dat hij een *“behoorlijke basiskennis”* heeft over de werkzaamheden van zijn broer en dat door anders te oordelen, het CG *“bevooroordeeld”* is. Verzoeker kan evenmin de vastgestelde hiaten overbruggen door te wijzen op *“zijn leeftijd, scholing en de algemene veiligheidscontext”* en op het verschil in leeftijd met zijn broer. Verzoeker was conform de beslissing van de dienst voogdij immers ongeveer 18,5 jaar toen hij Afghanistan verliet. Hij is ongeveer acht jaar naar school geweest en heeft verklaard dat hij kan lezen en schrijven, toen hij zich aanmeldde als minderjarige. Voorts ziet de Raad niet in en legt verzoeker ook niet uit hoe *“de algemene veiligheidscontext”* of een leeftijdsverschil van tien jaar met zijn broer verzoeker kan verhinderen om algemene vragen van het CG over de werkzaamheden van zijn broer te beantwoorden. Verzoeker gaat ook totaal niet in op de door verweerder vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over de rol van zijn broer als commando. Verzoeker betoogt: *“én kan hij gelukkig bogen op de documenten van zijn broer, maar dit wordt dan klaarblijkelijk op een averechtse manier beoordeeld...”* Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing vaststelt: *“kan bovendien aangestipt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Deze documenten kunnen op zeer eenvoudige wijze worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven en er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten.”* Dit vindt steun in het administratief dossier. Van het CG kan dan ook niet worden verwacht dat het de stukken die verzoekers broer betreffen zomaar aanneemt. Voor wat betreft de neergelegde kopieën van de foto's, brengt verzoeker niets in tegen de volgende beoordeling ervan door het CG: *“Wat betreft de verscheidene foto's die u van uw broer tijdens zijn dienst indiende, kan opgemerkt worden dat hier geen waarde aan gehecht kan worden. Uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's werden genomen, laat staat dat er*

aangenomen kan worden dat de man op de foto uw broer [M.] zou zijn. Dit geldt ook voor de foto's van u en uw broer waarbij opgemerkt kan worden dat deze geen bewijs leveren van enige verwantschap."

Vervolgens citeert verzoeker de gehele bestreden beslissing waar ze erover gaat dat zijn verklaringen over de vermeende ontvoering van zijn broer M. tekort schieten (hogervermelde vaststelling B).

Vervolgens betoogt hij:

"Verzoeker meent dat het beter is om integraal de tekst te hernemen uit het gehoorverslag (p. 19-21) om duidelijk te maken dat de redenering ofwel idioot is ofwel getuigt van een negatieve intentie, ofwel de twee, maar verzoeker kon onmogelijk meer weten dan wat hij heeft verteld, en ook hier mag men stellen dat met een beetje goed wil de beoordeling volledig anders kan uitdraaien :

"We zullen het nu hebben over de ontvoering van uw broer. Vertelt u me eens alles wat u me daar over kan vertellen?

Mijn broer werd ontvoerd, meer weten we niet, daarom kwamen de taliban naar ons huis, hij is nu nog steeds bij de taliban Wat is er precies gebeurd?

Dus tijdens de machtsovername, hij kwam van zijn werk nadat hij van Hedrano bazaar was, daar werd hij door de taliban opgepakt en de taliban hebben hem meegenomen Wanneer was de laatste keer dat u hem hebt gezien?

Zo vier of vijf maanden voor de machtsovername, toen kwam hij naar huis

Welke route had uw broer genomen toen hij van zijn werk naar huis kwam?

Dat weet ik niet, maar zo kan je dan vanuit Koboel Kohnen, passeren langs Lahman en dan zo naar Nangarhar

En waren de taliban al in het dorp dan?

Ze waren er niet voor de machtsovername, maar tijdens wel, kwamen ze wel beetje bij beetje naar het dorp

Toen uw broer ontvoerd werd, was de taliban toen al aanwezig in het dorp?

Ja

En waar was de overheid?

De overheid was al weg

Hoe weet u dat uw broer ontvoerd werd?

De dorpelingen kwamen langs en zeiden thuis tegen mijn familie dat de ene zoon werd meegenomen en dat ze ook achter de andere zoon zouden komen Was uw broer alleen?

Ja. Er waren ook andere mensen bij hem, maar hij kwam toen alleen

En wie waren de andere mensen die bij hem waren?

Het waren gewoon de dorpelingen, burgers

En wat zeiden zij hierover?

Ik heb het hen niet gevraagd

En uw ouders bijvoorbeeld?

Ze hebben daar niets over tegen mij gezegd

En wie waren de dorpelingen die toen aanwezig waren?

Ze waren niet mijn dorpelingen, ze waren gewoon van hetzelfde district, maar ze woonden ergens anders in andere dorpen

Waar precies werd uw broer ontvoerd?

Van Hedrano bazaar, hij zat in de wagen en van daaruit werd hij ontvoerd

Waren er andere getuigen?

Ja. Andere dorpelingen die daar waren, die zagen het en zeiden het tegen mijn ouders

En wat zeiden zij er allemaal over?

Ze hebben toen gezegd dat de ene zoon door de taliban meegenomen werd en ze gingen ook langskomen voor de andere zoon

Was dat 's avonds of overdag?

(Verzoeker denkt diep na). In de namiddag

Waar was u op dat moment?

Ik was thuis

Waar was de rest van uw familie op dat moment? Uw vader bijvoorbeeld?

We waren allemaal thuis

Waarom hebben ze uw broer ontvoerd?

Omdat hij voor het nationale leger heeft gewerkt

En hoe weet u dat de taliban hem daarom meenamen?

Omdat die taliban van mijn dorp waren en ze wisten over de job van mijn broer en de taliban namen eerder al andere dorpelingen mee

Hebben de taliban nog iemand meegenomen die dag?

Dat weet ik niet, maar ze hebben wel veel andere mensen opgepakt

Wie heeft hem precies ontvoerd?

*Nog een andere die noemde Latif, ook een dorpeling, hij werd gedood, hij zat bij het nationale leger
Wie heeft hem precies ontvoerd?*

Taliban

Wie precies?

Basharmal, Mahmad Akhan en Sharafat, deze mensen

Waren het deze drie personen specifiek?

Deze drie waren de leiders en andere leden van de taliban waren erbij

Wat was de reactie van de rest van het dorp?

Ze hebben veel mensen opgepakt, mensen die voor de overheid gewerkt hebben, veel leden van de overheid vluchtten naar hier. Mensen durfden niet daarop iets te zeggen

Wat zeiden de dorpsouderen?

De dorpsouderen waren ook wel bang, ze reageerden hierover niet. Zo ene keer Hadji Anamir en Farouk die gingen langs voor informatie, maar die kregen ze niet

Hoe werd uw broer precies meegenomen?

Dat weet ik niet, misschien in de wagen

Heeft uw familie Stappen ondernomen om hem te zoeken?

Ja, sowieso, maar ze hadden die dorpsouderen de maliks, de dorpschoufden naar de taliban gestuurd, maar ze kregen geen informatie

Wat heeft uw familie allemaal gedaan om zich hierover te informeren?

Meer wisten ze niet, wat moesten ze doen? Ze hebben enkel de dorpschoufden naar de taliban gestuurd om meer informatie te krijgen, maar er werd geen informatie uitgedeeld

Hierna betoogt verzoeker:

“Wil verwerende partij ten eerste eens uitleggen welke details er daar omtrent zoal zouden kunnen verwacht worden, temeer daar niemand van verzoekers familie, laat staan hij zelf, op de plaats aanwezig was en het dorpelingen (maar geen dorpsbewoners uit zijn dorp), die het verhaal kwamen doen bij zijn ouders...

In die verwarde en hopeloze context, is verzoeker dan op de dag van zijn broers' ontvoering al vertrokken naar zijn maternale oom en s'anderendaags ging hij op weg om zijn land te verlaten.”

Door uittreksels uit het gehoorverslag van het CG weer te geven, toont verzoeker niet aan dat de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is. Evenmin blijkt dit door te poneren dat de beoordeling van het CG “idiot” is of getuigt van een “negatieve perceptie”, “ofwel de twee”. Hieruit blijkt immers eerder irritatie voor de bestreden beslissing. Ook hier zijn er weer geen doorleefde verklaringen van verzoeker als het CG vraagt om alles te vertellen wat hij weet over de ontvoering van zijn broer M. Verzoeker weet niet meer dan dat zijn broer werd ontvoerd bij de bazaar van zijn dorp toen hij op weg was naar huis tijdens de machtsvername. Hij kan niet vertellen over de omstandigheden en zelfs niet over de wijze waarop hij werd meegenomen, ook al heeft hij verklaard dat er andere getuigen waren, eveneens dorpelingen. Het is niet aannemelijk dat noch verzoeker noch zijn ouders deze dorpelingen, of ze nu van hetzelfde dorp zijn of niet in zijn district, niet nader bevragen over de omstandigheden van de ontvoering van zijn broer M. als ze hen komen meedelen dat deze werd ontvoerd. Verzoeker antwoordt ontwijkend op deze vraag: “Ik heb het hen niet gevraagd” en zijn ouders “hebben daar niets over tegen mij gezegd”. Het is niet omdat verzoeker op de vraag van het CG “Wie heeft hem precies ontvoerd”, de drie talibanleiders van zijn dorp kan opnoemen en eraan toevoegt “en andere leden van de taliban waren erbij”, dat hij de vraag bevredigend heeft beantwoord. Verzoeker benadrukt tijdens zijn gehoor vooral het feit dat de dorpelingen zeiden dat de ene zoon werd meegenomen door de taliban en dat ze ook gingen langskomen voor de andere zoon, dit ter rechtvaardiging van het feit dat hij de dag na het vertrek naar het huis van zijn maternale oom Afghanistan reeds verliet. Verzoeker probeert tevergeefs de hiaten in zijn kennis over de ontvoering van zijn broer M. te verschonen door te poneren dat het CG details verwacht daar waar niemand van zijn familie, noch hijzelf op de plaats aanwezig was en het dorpelingen waren van een ander dorp die het nieuws van de ontvoering brachten. Dat het dorpelingen waren van een ander dorp, verklaart echter niet waarom noch verzoeker noch zijn ouders, ook al betreft het een verwarrende context, niet als eerste vraag stellen hoe hun zoon precies is ontvoerd en wat er allemaal is gebeurd bij de bazaar. Het gegeven dat de dorpsouderen nadien geen informatie verkregen van de taliban over hun zoon M. in hun zoektocht naar hem, verklaart dit evenmin.

Vervolgens citeert verzoeker de gehele bestreden beslissing waar ze betrekking heeft op zijn vage verklaringen over zijn eigen problemen met de taliban (bovenvermelde vaststelling C).

Hierna betoogt verzoeker:

“De redenering is ronduit belachelijk, ware het niet dat de ernst van de zaak ondergetekende ervan weerhoudt dit lichtzinnig op te pakken; zij zal hier ter zitting verder op ingaan. Alleszins, vraagt zij om het gehoorverslag grondig door te nemen.”

Het volstaat niet om opnieuw irritatie te vertonen over de bestreden beslissing en te verwijzen naar het gehoorverslag om de Raad er anders te laten over oordelen. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker heeft verklaard dat de taliban voor de machtsovername aanwezig waren in zijn dorp, zich vooral 's nachts lieten gelden en naar het dorp kwamen en dat ingenieur B, het hoofd van de taliban in de regio, "een buurman van ons" was, net zoals S. Verzoeker antwoorde op de vraag, "Wat deden ze allemaal in uw regio, de taliban?" als volgt: "Als ze daar leden van de overheid op verlof naar huis kwamen dan kwamen ze om deze leden op te pakken, te ontvoeren of de familieleden van de personen die voor de overheid werkten lastig te vallen en na de machtsovername, wie voor de overheid werkte, werd benaderd, opgepakt, vermoord, ze hebben nu ook de leden van de vorige overheid in de gevangenis." (CG, gehoorverslag, p. 6 en p. 9). Verzoeker heeft echter op geen enkel ogenblik tijdens zijn gehoor verklaard dat hij tevoren als familielid van een legerofficier lastig gevallen werd door de taliban of dat de taliban zouden geprobeerd hebben zijn broer op te pakken of te ontvoeren tijdens de acht tot tien keer dat deze voor een periode van een maand tot veertig dagen naar huis kwam. Dit is weinig aannemelijk, zeker als het hoofd van de taliban "een buurman van ons" was. In het gehoorverslag kan op p. 22 gelezen worden: "Als ik u goed begrijp was de taliban al in uw dorp: waarom zijn ze toen niet achter u aangegaan? Daarvoor waren ze gewoon 's nachts aanwezig, toen was er de overheid. De dag dat uw broer ontvoerd werd, was de taliban al aanwezig in uw dorp en de overheid weg, waarom kwamen ze die dag of eerder niet al naar u op zoek? Dat weet ik niet, misschien waren ze met iets anders bezig, dus ze kwamen pas later achter mij." De Raad ziet niet in waarom de taliban verzoeker enkel overdag zouden kunnen lastig gevallen hebben en 's nachts niet. Dat de taliban mogelijk met iets anders bezig waren kan bezwaarlijk als een afdoend antwoord beschouwd worden. Voorts ziet de Raad ook niet in waarom verzoeker vreest voor zijn leven als familielid van een legerofficier, daar waar deze zelf enkel ontvoerd werd. Verzoeker heeft immers uitdrukkelijk verklaard dat zijn broer "nu nog steeds bij de taliban" is (CG, gehoorverslag, p. 19) Verzoeker toont ook niet aan dat de taliban achter hem aanzaten. Zo legde hij geen enkele dreigbrief voor en verklaart hij niet meer dan algemeen dat de taliban na zijn vertrek uit het ouderlijk huis, "twee of drie keer" naar dit huis kwamen om het te doorzoeken en ook "ene keer" langskwamen bij het huis van zijn maternale oom toen de familie daarnaar verhuisd was, waarbij hij zelfs niet wist wanneer precies dit gebeurde (CG, gehoorverslag pp. 9 en 23). Verzoeker kan dit "belachelijk" vinden, maar hiermee kan hij de overwegingen van het CG niet onderuit halen. De Raad kan uit lezing van verzoekers gehoorverslag niets anders besluiten dan het CG en verzoeker laat na te concretiseren welke passages in het gehoorverslag de Raad tot een andere beoordeling dienden te leiden. Het volstaat te dezen niet om ter terechtzitting te poneren dat hij de waarheid gezegd heeft.

Verzoeker citeert vervolgens de conclusie van verweerder dat er niet kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban, waarna hij betoogt:

"Het onderzoek naar een mogelijke nood aan internationale bescherming lijkt zo ver weg als de enige agenda van het CGVS erop gericht is argumenten» aan te voeren om iets ongeloofwaardig te doen lijken.

Het uitgangspunt is dan niet meer onbevooroordeeld te noemen.

Daarom wil verzoeker hier toch nogmaals verwijzen naar de regels inzake bewijslast en de samenwerkingsplicht die geldt in het kader van de nood aan bescherming en het feit dat noch de Commissaris-generaal, noch de Raad, een opdracht hebben om de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas te bewijzen, maar wel degelijk alle feitelijke en juridische elementen te verzamelen en met kennis van zaken te oordelen of er daadwerkelijk nood is aan internationale bescherming".

Ook de aanhef van dit betoog getuigt wederom van irritatie over de bestreden beslissing. De Raad beoordeelt de beslissing van het CG en niet zijn eigen arrest. Hij ziet niet in hoe de regels inzake bewijslast en samenwerkingsplicht, die in punt 2 werden aangehaald, werden geschonden.

Een vrees voor vervolging als familielid van een vroeger lid van het Afghaanse leger moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van (gepercipieerde) verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die in de aanvullende nota van 14 maart 2024 kan worden gelezen, blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In het verzoekschrift kan worden gelezen:

"Precies op dit punt klemmt ook hier weer de gevolgde redenering, temeer daar er geen duidelijke invulling van het begrip wordt gegeven. "nog steeds pashtou spreken" of "nog moslim zijn" lijken hier helemaal niet pertinent, alleszins niet doorslaggevend.

Gedrag is nog iets anders dan levensstijl en dit laatste begrip dient nader omschreven te worden.

Hoe dan ook besluit de Raad dat het werkelijke gevaar voor vervolging zich in se niet situeert in hoofde van de persoon maar wel in hoofde van het regime dat hem een godsdienstige of politieke overtuiging kan toedichten.

Ook op dit vlak is er te weinig objectieve, verifieerbare informatie voorhanden om het standpunt van "de Taliban" te kunnen bepalen. De Raad minimaliseert echter het feit dat in hoofde van de Taliban een persoon die terugkeert uit het westen als een "afvallige" kan beschouwd worden wegens "gecorrump" door Westerse normen en waarden of bespreekt dit topic niet vanuit die interpretatie.

Gelet op het feit dat de normen en waarden van de Taliban, die zich beroepen op een "goddelijke autoriteit" en een zeer strikte toepassing van de sharia verdedigen, haaks staan op de rechten en vrijheden zoals die opgang hebben gemaakt in Europa, door de eeuwen heen en uiteindelijk neergeschreven zijn in het EVRM, is uitdieping van het onderwerp van belang.

Het zijn precies deze mensenrechten/waarden die verdedigd worden in het kader van de procedures tot internationale bescherming in Europa, daarom ook is het vrijwel logisch en noodzakelijk dat "terugkeerders" beschouwd worden als "afvalligen".

Alhoewel er slechts sporadische rapporteringen gebeuren met betrekking tot de handhaving door het de facto regime van de sharia wetgeving hoeft het geen betoog dat deze regelrecht indruist tegen de Europese normen en waarden.

Lezing van considerans 6.3.2.5 van het arrest nr. 278 653 van 13 Oktober 2022 of nog considerans 2.3.4. van arrest nr. 278 654 van 12 Oktober 2022 toont aan dat de Raad ernstige vragen stelt bij de rechtshandhaving en de willekeur die door het de facto regime wordt uitgerold.

Er is bijna geen informatie over personen die uit het Westen zijn teruggekeerd maar er wordt wel bevestigd dat het vrij voor de hand liggend is dat iemand die terugkeert hoe dan ook als dusdanig wordt herkend.

Er wordt hoe dan ook bevestigd dat de bronnen aangeven "dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd".

De Stelling dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa louter omwille van een verblijf in Europa een risico lopen is dan ook voorbarig bovendien en in deze "Stelling" wordt trouwens niet verwezen naar de "verwesterde Afghanen" maar naar het louter geografische element van de verplaatsing/terugkeer. (terugkeerder).

Bovendien maakt verzoeker zich mbt tot de landeninformatie de analyse eigen zoals gedaan op p. 19-23 "1.3.3. de bewijswaarde van de landeninformatie aan de basis van de beoordeling van terugkeer uit Europa" NANSEN NOTE 3-22 (nansen-refugee.be)

Op zich is het derhalve niet zo moeilijk om tot het besluit te komen dat in principe elke persoon die terugkeert uit het westen, een risico loopt. dat uiteraard nog verhoogt als hij/zij uiterlijke tekenen vertoont en ideeën aanhangt en verkondigt die een veruitwendiging zijn van die normen en waarden,- al is dat geen noodzakelijke voorwaarde.

De toevoeging dat ze het spel kunnen spelen en aan de aandacht van de Taliban kunnen ontkomen is ronduit naïef te noemen en druist ook in tegen de interpretatie dat van de terugkerende asielzoeker niet mag verwacht worden dat hij elementen die fundamenteel deel uitmaken van zijn identiteit zou afzweren. Een eis tot aanpassing van zijn gedrag of ideeën zou in elk geval afbreuk doen aan de rechten die de Kwalificatierichtlijn beoogt te vrij waren.

In die mate dat “verwestering” duidt op een cultureel, politiek/maatschappelijk en religieus gegeven, wat verzoeker verdedigt, is het logisch en derhalve afdoende bewezen dat personen die terugkeren uit het westen door de Taliban als vijanden van het regime worden beschouwd omdat zij per definitie immers “bevuild” zijn door de westerse waarden en normen die door het de facto regime bestreden werden in het verleden en ook nu.

De retoriek van de Taliban is van oudsher een religieus geïnspireerde oorlogs- en geweld retoriek, om het land te bevrijden van moreel corrupte buitenlandse machten (Russische, Amerikaanse en Westerse troepen) en invloeden, die per definitie als ongelovigen worden geïdentificeerd.

Ook al is dit een enorme reductie, het mag duidelijk zijn dat éénieder die vrijwillig naar het Westen is vertrokken, niet kan beschouwd worden als een rechtschapen “volger” van het Talibanregime; wetende dat dit regime de installatie van een Islamitisch Emiraat binnen Afghanistan nastreeft, en in de essentie geen enkele oppositie duidt maar absolute onderwerping predikt aan de religieuze leider(s) (émir), lijkt het erop dat dit alles niet voldoende is onderzocht.

Aangezien het in de eerste plaats gaat om een vermeende religieuze en politieke overtuiging die door de actor van vervolging aan de betrokkene wordt toegeschreven, is het van minder belang dat verzoeker zelf een politieke of religieuze boodschap verkondigt dan wel door een bepaald gedrag uiting geeft aan bepaalde ideeën of overtuigingen aangezien de betrokkene in Afghanistan per definitie wel als afvallige kan gezien worden;

Hei spreekt voor zich dat personen die beslist hebben om naar het Westen te gaan/vluchten, per definitie een gebied dat als anti islamitisch en van “de ongelovigen” wordt beschouwd, in de ogen van het de facto Talibanregime afvalligen zijn.

Anderzijds stelt verzoeker zich op het standpunt dat hij in geval van terugkeer, in elk geval zo zal opgemerkt worden en negatief gepercipieerd zal worden en dit temeer daar hij niet meer de persoon is die hij in Afghanistan was, maar onderweg en nu naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België, een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto Talibanregime wordt ingericht.

Met betrekking tot deze -mogelijke-vervolgingsgrond verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR van 9/2/2022 waar deze inderdaad uit voorzorg en voorzichtigheid formuleert dat de situatie te onvoorspelbaar is om met zekerheid te kunnen vaststellen “dat iemand geen internationale bescherming nodig heeft.”

De veronderstelling dat er wel begrip is voor jongeren die uit economische noodzaak het land verlaten en dan later terugkeren is niet ter zake doend, want daarover gaat de discussie niet, wel over het feit dat verzoeker lange tijd weg is uit zijn land en in West-Europa heeft verbleven, en dus manifest de morele wetten en waarden van zijn cultuur en religie moet overschreden hebben...”

Ter terechtzitting poneert verzoeker dat hij alhier een beter leven wil en hier onderwijs wil volgen, dat hij werkt en Nederlandse les volgt. Er worden in dit verband geen stukken neergelegd.

Verzoeker haalt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij hem sprake is van (toegeschreven) ‘verwestering’ in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij hem sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban in zijn regio van herkomst. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico’s voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Verzoeker betoogt dat hij “onderweg en nu naar aanleiding van een lange reisweg en een verblijf in België, een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto Talibanregime wordt ingericht” maar dit wordt nergens geconcretiseerd.

In haar aanvullende nota van 14 maart 2024 gaat de verwerende partij in op de behoefte aan internationale bescherming in geval van een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, onder andere op basis van de recente COI Focus “Afghanistan betreffende Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023. Hierin kan onder meer worden gelezen: “De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en

waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen." Hieruit blijkt dat de stelling van verzoeker dat elke terugkeerder vervolging riskeert omdat de taliban deze automatisch als 'afvallige' zouden beschouwen, bezwaarlijk kan worden gevolgd. De taliban beschikken immers niet over voldoende capaciteit om alle terugkeerders stelselmatig te screenen. Verder kan in de aanvullende nota worden gelezen dat de Taliban controleposten hebben opgericht die vooral *"in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld"* zijn en: *"De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel."* De eventuele reactie van de taliban zal dus bovendien sterk afhankelijk zijn van het profiel van de betrokkene. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een profiel heeft waarnaar de taliban actief speuren.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet langer in staat is zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 18,5 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hij verliet dit land bij het begin van de val van de regime in 2021 volgens eigen verklaringen. Hieruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen en dit land slechts een drietal jaar geleden heeft verlaten. Hij verblijft afgerond slechts 2,5 jaar in België. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst, met onder meer zijn ouders, broers en zus. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn maternale oom, ouders, broer en zussen, waarbij hij preciseerde, *"ik heb wekelijks of maandelijks contact"* (CG, gehoorverslag, p. 4). Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoekers theoretisch betoog in het verzoekschrift waarin ook rechtspraak van de Raad wordt bekritiseerd, kan niet tot een andersluidende beoordeling leiden. Het is niet aan de Raad om kennis te nemen van kritiek die wordt geuit op zijn eigen arresten.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas of op verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat hierover anders moet worden geoordeeld. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Verzoeker heeft zoals gezegd regelmatig contact met familieleden in Afghanistan en het blijkt niet dat ze zich in voormelde situatie bevinden.

In het verzoekschrift kan niets concreets worden gelezen dat aan dit alles afbreuk doet:

“Verzoeker is van oordeel dat met name inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, §2 b er nog een redelijke marge is waarbinnen nood is aan verduidelijking en mogelijks ruimte kan geschapen worden voor toepassing van de subsidiaire bescherming inzake deze specifieke situatie.

Zo worden in de genoemde arresten een aantal premissen reeds voor waar aangenomen, terwijl het precies zo is dat er daaromtrent nog één en ander onduidelijk is.

De Raad kan hieromtrent uiteraard verduidelijking vragen aan het Europees Hof van Justitie.

In de geciteerde arresten van 12 en 13 Oktober 2022 nummers 278 654 e.a., considerans 2.3.5.2. wordt onderzocht of er omwille van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan toepassing kan gemaakt worden van artikel 48/4 §2. b Vw (...)

Doordat er sprake is van een actor in artikel 48/5 wordt er klaarblijkelijk een voorwaarde toegevoegd zodat niet om het even welke ernstige schade onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 kan vallen. Tenslotte dient dit ook samen gelezen te worden met artikel 48/5 §2 : (...)

Hierbij mag niettemin uit het oog verloren worden dat de subsidiaire beschermingsstatus in het leven is geroepen om internationale bescherming onder voorwaarden uit te breiden naar o.a. oorlogsvluchtelingen en sociaal-economische en humanitaire vluchtelingen, die buiten het toepassingsgebied van de klassieke vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève zouden vallen.

Zoals immers bepaald in genoemde richtlijn in punt(6) is :

“Het hoofddoel van deze richtlijn is te verzekeren dat er in alle lidstaten een minimaal niveau aan bescherming wordt geboden aan personen die werkelijk bescherming behoeven omdat zij redelijkerwijze niet er op kunnen vertrouwen dat hun land van herkomst of het land van de gewone verblijfplaats deze bescherming verstrekt”

In de genoemde Richtlijn, artikel 6 staat als volgt : (...)

De arresten blijken voorbij te gaan aan het feit dat in artikel 48/4 sprake is van kan” en niet van “moet”.

De arresten lijken ook geen duidelijk onderscheid te maken tussen vervolging en ernstige schade, terwijl artikel 48/5 duidelijk handelt over zowel artikel 48/3 als 48/4.

Het is immers duidelijk dat er in zake artikel 48/3 manifest een “actor” dient te zijn die moet kunnen geïdentificeerd worden; vervolging is op zich een handeling en kan dus niet bestaan zonder auteur van handelen/actor van vervolging.

Anders is het echter bij ernstige schade, die volgens de bewoordingen van de Belgische wet kan uitgaan van of veroorzaakt worden door...

De invulling van ernstige schade en de onmenselijke of vernederende behandeling wordt vastgesteld door de rechtspraak van het EVRM.

Uit de lezing van artikel 48/5 blijkt niet :

-dat er noodzakelijkerwijze een actor moet zijn die de ernstige schade (heeft) veroorzaakt, omdat er sprake is van” kan”;

Verzoeker is van mening dat er marge is om een situatie die op humanitair en socio-economisch vlak zo desastreus is dat zij een onmenselijke behandeling uitmaakt, te kwalificeren onder artikel 48/4, ook in samen lezing met artikel 48/5 en vooral met 48/5§2 omdat daar de keerzijde van de betekenis kan gevonden worden, namelijk het feit dat er geen bescherming kan/wil geboden worden omdat het de- facto Taliban

regime manifest niet in staat is en/of niet wil "redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van ernstige schade", (onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen)

-dat de opsomming exhaustief is (temeer daar er in de richtlijn duidelijk staat "onder meer") Ernstige schade vereist niet noodzakelijk een handelen van een actor, maar kan ook ontstaan door objectieve factoren of bij nalaten van een actor om hulp te verlenen in een situatie van ernstige schade. Dit dient verduidelijkt te worden omdat het niet onweerlegbaar duidelijk is op grond van een gewone lezing van de betrokken wetsartikels.

Alleszins staat vast dat deze ernstige schade ook kan uitgaan van of veroorzaakt worden door andere actoren en kan dit eveneens wijzen op het feit dat ernstige schade ook kan in overweging genomen worden buiten een situatie waar deze uitgaat van de genoemde actoren.

Zoals de genoemde Richtlijn bepaalt in considerans:

25 (...)

26 (...)

Bovendien laat het woordje "normaliter" ook nog ruimte voor interpretatie.

Het is voor verzoeker dan ook volstrekt onduidelijk en niet bewezen dat op grond van deze wetsbepalingen een handelen of nalaten vereist is van het Taliban-regime, - hetgeen wél als premisse wordt uitgezet in de genoemde Rechtspraak- dan wel of deze ernstige schade ook kan volstaan zonder dan deze veroorzaakt wordt of uitgaat van de genoemde actoren.

Zoals stelt het arrest : (...)

En indien aangenomen wordt, wat verzoeker wenst te doen gelden, dat ook andere actoren in aanmerking kunnen komen, of zelfs dat er niet noodzakelijk identificeerbare actoren vereist zijn, dan dient de redenering die de Raad volgt in pagina 31-35 van arrest nr 278 654 noodzakelijkerwijze te leiden tot de omgekeerde conclusie, namelijk dat "het risico om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van taken wél valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2,b) Vw. "

Temeer daar de Raad duidelijk heeft gewezen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Afghanistan (in het kader van een uitwijzingsbeslissing).

Zo is de rol van de internationale gemeenschap overweldigend, zoals nog blijkt uit het rapport van de spéciale rapporteur voor Afghanistan, de Heer Marcus POTZEL dd 27/9/2022 : (...)

"Part of the enduring economic downturn is due to liquidity problems that are related to Afghanistan 's isolation from the international banking system. Liquidity remains heavily dependent on the cash that the UN continues to bring in for humanitarian operations. . .

We have noted the creation by the United States of the Afghan Fund, which will place half of the seven billion US dollars of Afghan reserves in an account in Switzerland where they will be used to help stabilize Afghanistan 's macro-economy. We have been informed that this should be seen as a temporary measure until there is greater confidence in the ability of Afghanistan 's central bank to create safeguards against money laundering and potential financing of terrorist groups.

But these humanitarian and economic measures will not meet the Afghan people's longer-term requirements. Humanitarian assistance alone cannot replace essential service delivery systems, such as health and water, nor prevent an economic collapse. UNAMA has been urging donors to take a complementary approach to meeting people's needs by supporting, in addition to humanitarian action, some basic human needs projects that leverage the capacity of local communities, address underlying structural issues, promote economic growth, and seek to minimize the effects of climate change- -which are particularly severe in Afghanistan. There is, so far, no consensus among donors on the provision of limited technical assistance to the de facto line ministries, or on whether to complete construction of small-scale infrastructure projects. Many donors feel that the Taliban should not be relieved of their responsibility to meet the needs of the population they control. This includes making their own budget more transparent so that donors can better assess where the real needs are that cannot be met by the de facto authorities.

In the meantime, the Taliban themselves state they are committed to a private-sector-led growth that will prevent aid dependency and conditionality. But this will require practical steps that, so far, have not been taken, including a clear legal framework, public investments, a functioning banking system, reliable energy and communication services, and an educated workforce that includes women. Two days ago I met with a group of women entrepreneurs in Kabul who decided to stay in Afghanistan and continue their business activities. These women must be supported and not forgotten by the international community".

Verzoeker wijst in deze context op het feit dat de ingeroepen jurisprudentie niet zonder meer kan toegepast worden "naar analogie".

Zo betwist hij de verwijzing naar het arrest M'Bodj", zoals o.a. in het arrest nr 278 701 van 13/10/2022, aangezien dit :

1) Een prejudiciële vraag betreft inzake een persoon die een verblijfsvergunning had verkregen ogv artikel 9 ter en in die hoedanigheid niet dezelfde sociale rechten kon genieten als een persoon die een subsidiaire beschermingsstatus heeft en de vraag in behandeling van die twee categorieën vreemdelingen; het kwam er dus op aan die verschillende behandeling te "rechtvaardigen" en daarbij maakte het Hof van Justitie duidelijk

dat er een onderscheid is tussen de subsidiaire beschermingsstatus die uitdrukkelijk NIET is voorbehouden voor personen die een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er in zijn land van herkomst geen adequate behandeling is,- omdat deze situatie uitdrukkelijk uit het toepassingsveld van artikel 48/4 is gehaald, en behandeld wordt onder het artikel 9 ter (in Belgisch recht).

En in tegenstelling tot artikel 48/4 voorziet artikel 9 ter precies een oplossing voor de gevallen waar er geen intentionele handeling van een actor noodzakelijk is; het is echter precies omdat die casus uitdrukkelijk overgeheveld is naar artikel 9 ter, dat NIET "naar analogie" met het arrest M'Bodj kan/mag geredeneerd worden want voor de socio-economische en humanitaire redenen zit alles onder dezelfde paraplu van artikel 48/4...

De aanname van een totaal nieuwe aanzet dat in zake medische gevallen een intentioneel handelen van de overheid vereist is, kan uiteraard EVENMIN naar analogie worden overgenomen, precies omdat medische gevallen algemeen genomen buiten de vluchtelingendefinitie vallen, niettegenstaande in zake uitwijzingen ALTIJD moet nagegaan worden of er mogelijks een schending van het "absolute" artikel 3 EVRM kan voorliggen.

De Stelling dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg een aspect is van de socio- economische en humanitaire situatie mag dan ook niet zonder meer gemaakt worden, 'aangezien er op die manier met medische elementen wordt "geschoven".

2) Er in de aangehaalde rechtspraak/considerans verwezen wordt naar het feit dat ook al niet voldaan is aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 48/4, toepassing van artikel 3 EVRM er zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan tegen verzetten dat zo iemand wordt verwijderd naar het land van herkomst (ook al volstaat zijn toestand niet voor het verlenen van SB); deze verwijzing doelt op uitwijzingsbeslissingen

3) het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de EHRM rechtspraak over uitzetting van zieke personen overgenomen maar enkel in de context van de Terugkeerrichtlijn en de Dublinverordening, dwz als uitzettings- of overdrachtsbeletsel.

De verwijzingen naar de jurisprudentie in de zaken M.S.S., Sufi en Eimi betreffen anderzijds eveneens uitwijzingsbeslissingen/ overdrachtsbeslissingen in het kader van Dublin, en aldus onderzoek van mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In M.S.S. toetst het Hof "zoals in niet-uitzettingszaken" en volstaat het reële risicocriterium en een minimum niveau van hardheid.

In Sufi en Elmi werden de slechte humanitaire omstandigheden toegerekend aan de staat/partijen in het conflict en werd eveneens de M.S.S. standaard toegepast.

De Raad stelt dat de situatie in Afghanistan niet kan vergeleken worden met "Sufi en Elmi**".

Dit kan betwist worden, maar het is anderzijds ook geen noodzakelijke voorwaarde voor toepassing van artikel 48/4§2, b). (zie hierboven)

S.H.H. betreft tenslotte eveneens een situatie, van voor de machtsovername, van een gehandicapte Afghaanse asielzoeker, die een verwijdering aanvocht, en waarbij niet zozeer doorslaggevend was of de Afghaanse overheid te kort schoot, maar wel het feit dat betrokkene voor zijn vertrek uit Afghanistan al een aantal jaren in die toestand in Afghanistan had geleefd, en bovendien ook nog familie had, die hem in zijn toestand kon helpen; het is dan ook geen voldoende reden om een individueel geval zomaar te transponeren naar de huidige algemene situatie van economische deprivatie (en mensenrechtenschendingen/zie hieronder)

Inzake zogenaamde "sociaal-economische deprivatie" is er nog geen voldoende duidelijkheid en het lijkt aangewezen een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Verzoeker wijst in het bijzonder op het gebrek aan bescherming dat hoe dan ook door het de-facto Taliban regime geboden wordt inzake deze situatie van sociaal-economische deprivatie, dat niet in staat is hieraan tegemoet te komen. gelet op het feit dat het hier om een "falende staat" gaat, die trouwens niet erkend wordt in het internationaal rechtsverkeer.

Hoe dan ook is verzoeker van mening dat daarin duidelijk wordt gemaakt dat preciaire leefomstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren aanleiding geven tot het vaststellen van een risico op schending van artikel 3 EVRM wanneer er een reëel risico (normale drempel) bestaat dat verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting (er wordt niet verwezen naar medische voorzieningen).

Lezing van de considerans 6.4.2. leert ons dat de Raad aanneemt dat er verschillende actoren verantwoordelijk zijn, o.a. buitenlandse staten en organisaties, die volgens verzoeker eveneens begrepen zijn in "onder meer"...

De zogenaamde kernvraag die de Raad zich stelt "of de huidige algemene preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 Kw. dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren,..., waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4,§2, b) Vw"

Neemt aldus voor waar aan, wat nog moet bewezen worden..."

Artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel bevat een – niet exhaustieve – opsomming van mogelijke ‘actoren van vervolging of ernstige schade’:

“Actoren van vervolging of ernstige schade

Actoren van vervolging of ernstige schade kunnen onder meer zijn:

a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

De Raad stelt vast dat verzoeker uitgaat van een lezing van artikel 48/5, §1 van de Belgische Vreemdelingenwet waarbij het gebruik van ‘kan’ zou betekenen dat er niet noodzakelijk sprake zou moeten zijn van een ‘actor’ om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, maar deze lezing is niet verenigbaar met de bepaling uit de richtlijn 2011/95/EU waarvan artikel 48/5, §1 de omzetting vormt. Artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU draagt immers als titel *“Actoren van vervolging of ernstige schade”*, waaruit blijkt dat er hoe dan ook een ‘actor’ moet kunnen worden aangewezen die verantwoordelijk is voor het ontstaan van de ‘ernstige schade’.

Verder blijkt zoals reeds gezegd uit een samenlezing van de bewoordingen in de richtlijn 2011/95/EU en de rechtspraak van het Hof van Justitie duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat er wordt uitgegaan van een zomaar geponeerde premisse dat een handelen of nalaten van het taliban-regime vereist is.

Hierbij dient te worden aangestipt dat de notie ‘ernstige schade’ in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, terwijl artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft *“op een algemener risico op schade”* (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 32-33). Artikel 3 van het EVRM kent voornoemde beperkingen niet. In het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker zich dan ook bezwaarlijk beroepen op een algemene socio-economische crisis zonder dat hij concreet aannemelijk maakt dat hij hieraan *“specifiek wordt blootge-steld”*. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat er voor voormelde wetsbepaling nood is aan verduidelijking en mogelijk ruimte kan worden geschapen voor subsidiaire bescherming in geval van een algemene socio-economische situatie, waaraan hij een prejudiciële vraagstelling aan het Hof van Justitie verbindt.

Het arrest ‘M'Bodj’ van het Hof van Justitie, waarnaar hierboven werd verwezen, heeft betrekking op algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40).

Naar analogie met deze rechtspraak meent de Raad dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker probeert tevergeefs het arrest M'Bodj als niet relevant in deze te beschouwen door te verwijzen naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat een precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassings-gebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet is trouwens een standpunt dat ook wordt ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Verzoeker toont met zijn lang en eerder warrig theoretisch betoog – waarin ook kritiek staat op rechtspraak van de Raad waarvan de Raad hoe dan ook geen kennis kan nemen – niet aan dat de socio-economische problemen en humanitaire crisis exclusief of hoofdzakelijk kunnen worden toegeschreven aan opzettelijke handelingen of omissies vanwege de de facto-talibanregering, noch dat de taliban opzettelijk onvoldoende bescherming bieden. De aanvullende nota stelt, op basis van de recentste beschikbare landeninformatie, trouwens: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo’s of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

De omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend waar verzoeker op hamert in zijn verzoekschrift, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

In zoverre verzoeker verwijst naar mensenrechtenschendingen, willekeur en wreedheden die door de taliban worden gepleegd, waarbij hij verwijst naar een oproep van Amnesty International aan de Verenigde Naties om de *“relentless abuses”* van de taliban aan te pakken, dringt zich de vaststelling op dat hij niet heeft aangetoond dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij slachtoffer zal worden van de in de oproep besproken mensenrechtenschendingen, waarbij hoofdzakelijk (vrouwenrechten-)activisten, academici en criticasters van het regime worden gevisieerd. Verzoeker toont niet aan dat hij een dergelijk risicoprofiel heeft.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers andersluidende overtuiging kan niet tot een andere beoordeling leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van dit verdragsartikel in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending ervan alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing alsook de conclusie dat dit niet het geval is. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan immers geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en is, gelet op de informatie opgenomen in de *“EUAA Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 waarnaar de aanvullende nota verwijst, nog steeds actueel.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker als volgt:

“De motivering stelt een aantal premissen voorop, die echter vooralsnog zeer voorbarig te noemen zijn : -zo is het niet vanzelfsprekend dat het verdwijnen van een aantal vroegere actoren uit het conflict, zomaar zou leiden tot een significante afname van het willekeurig geweld. Bovendien zijn er nog voldoende actoren, waaronder in het bijzonder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio’s onveilig maken. Afghanistan is immers opnieuw onderweg om een speeltuin te worden voor die terroristische groeperingen. De bestreden beslissing geeft zelf toe dat deze groeperingen, hoewel ze doelen viseren, géén rekening houden met mogelijke collateral damage onder burgers (een afgrijselijke term trouwens)

-bovendien is het voorbarig om zich te baseren op cijfers die verzameld zijn in een fase van grote ommekeer/instabiliteit en verminderde aanwezigheid van buitenlandse waarnemers en organisaties, temeer daar er bewijzen zijn dat de rapportering manifest verminderd is *Tracking Disorder During Taliban Rule in Afghanistan: A Joint ACLED and APW Report* (acleddata.com); besluiten dat er een sterke daling van het geweld heeft plaatsgehad, die bovendien duurzaam moet zijn, is voorbarig, zoals reeds hierboven gesteld, en niet objectief te verifiëren.

Het is geweten dat de organisaties die zogenaamd documentatie verzamelen zelf niet actief zijn op het terrein omwille van de onveiligheid maar zich moeten verlaten op plaatselijke bronnen, die echter meer en meer in het nauw komen en waarvan men zich dus mag afvragen hoe representatief en volledig de zogenaamde objectieve informatie in feite wel is. (verwijzing naar een weblink www.hrw.org.)

-tenslotte, en niet in het minst loopt de redenering mank waar zij wel weet dat in Afghanistan de rechtstaat niet bestaat; het willekeurig geweld is dus overal en niet slechts aan deze of gene zijde van de strijdende partijen: de grootste actor van onveiligheid en willekeurig geweld is het Taliban regime zelf. Aldus dient eerst onderzocht te worden welke definitie van willekeurig geweld aan de orde is, nu het Taliban regime in zichzelf niet erkend wordt door de Belgische overheid.

Tenslotte betwist verzoeker de cijfers als zou het aantal intern ontheemden afnemen Afghanistan Crisis Response Plan 2022 / Global Crisis Response Platform (iom.int)

In juli 2022, verscheen een vrij volledig verslag omtrent de période na de machtsovername van de hand van UNAMA Human Rights | UNAMA (unmissions.org).

Dit verslag wijst in de eerste plaats op de onveilige situatie van burgers in het algemeen.

In het recente verslag van 5/3/2023 Afghanistan: UN Human Rights Council must address Taliban's ongoing 'relentless abuses' - Amnesty International wordt dan weer verwezen naar het aanhoudende conflict met het NRF (National resistance Front) in Pansjeer en het aanhoudende geweld.

Verzoeker brengt aldus informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28). Er moet bijgevolg ook rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Dit is heden niet het geval, noch voor Afghanistan als geheel, noch voor (een) welbepaalde provincies(s) zoals blijkt uit de aanvullende nota die de recentste informatie meeneemt. Verzoeker levert geen concrete andersluidende informatie aan. Het volstaat niet om de premisses waarop het CG steunt voorbarig te noemen en dit te steunen op de stelling dat Afghanistan een speeltuin van terroristische groeperingen is geworden en geen rechtstaat is en het talibanregime niet erkend werd. Voor wat betreft het feit dat verzoeker vragen stelt over de omstandigheden waarin de cijfers werden verzameld en de representativiteit ervan, leest de Raad in de aanvullende nota: "De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te

brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen." Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij hiertegen niets in.

Waar verzoeker betwist dat het aantal intern ontheemden zou afnemen, leest de Raad in de aanvullende nota: *"UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging."* Verzoeker is niet afkomstig van Panjshir en de economische situatie en natuurrampen hebben geen uitstaans met willekeurig geweld.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Het Hof heeft in het arrest 'Elgafaji' verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 40)

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt geen concrete informatie aan waaruit blijkt dat over het geweld in deze provincie anders moet worden gedacht en toont dergelijke persoonlijke omstandigheden niet aan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onterecht is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Het enig middel is daarom ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De Raad benadrukt dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële

elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA